

Musiken är omfattande och oändlig

Suzukimetoden har en bra och genomtänkt grund som bygger på föräldrautbildning. Den sträcker sig över de allra första åtta veckorna som innefattar en icke formell, men obligatorisk examen. Ängsliga/glada/nyfikna/hungriga-på-Suzuki-heligheten föräldrar vill inte missa den. Genom detta blir föräldrarna legitimerade att, när våra kära elever påpekar att "du är inte min lärare" säga: "nej visst, jag är inte lärare, däremot examinerad förälder med rätt att hjälpa dig!"

En del föräldrar kommer lite förundrade med frågan – varför ska DE lära sig att spela? Som föräldrar har vi redan en fast uppfattning om många saker. Men här vill jag välkomna en fin företeelse, nämligen ÖPPENHET. Öppenhet tar fram något nytt i vår mentala labyrinth. Var öppen och ta emot! Du har förstås inom rimliga gränser rätt att fråga och diskutera. Med den stadiga starten kan man ana musikens oändlighet som är paketerad inom exempelvis Suzukiundervisningen.

När kursen väl börjat har vår vuxna känslighet inga gränser. Vi skäms för att vi inte kan spela redan vid tanken på att ens behöva gå föräldrautbildningen. Många som deltar känner samma "problem". Det finns de som inte ens vågar anmäla sig. Själv har jag haft några avhopp redan innan starten: "Ska jag spela?", undrade en orolig pappa.

Ni som aldrig har spelat är särskilt välkomna. Ni suger i er allt nytt, liksom era små avkommor. Även ni som tidigare har spela tär välkomna, om inte annat så mot slutet av kursen, för efter åtta veckor kan alla ändå. Ni erfarna kan väl dela med er av era erfarenheter till dem som tvekar!

Vi bygger så många murar själva men visst finns det många "modiga" – annars skulle vi inte existera, alla Suzukiföreningar i Sverige och övriga världen!

Sedan kommer vi till de härliga varelserna, små ljuvliga frön – öppna, glada, med ett oförstört sug efter kunskap – och glädje! De suger i sig ALLT vi serverar dem. Några toner i rad ska upprepas av mjuka, osäkra, små fingrar, ibland ivriga, fasta fingrar, som spretar, som fyrverkeri! Alltid fascinerande! Stanna till och njut av den processen. Se hur ögonen glittrar där de lyckas! Några toner läggs till och blir sedan hela melodislingan. Så växer musiken.

Det tar emot lite i början när eleven förnimmer det höga berget där han eller hon står själv vid dess fot. Men snart släpper det! Då börjar den riktiga njutningen växa i takt med skickligheten. Så fortsätter vi med våra stycken ett efter ett – i boken, och utanför boken. Tänk hur mycket glädje och pyssel – för att undvika termen "jobb", som låter så hårt. Tiden kan vara boven också, svår att hitta – tänk dig en avslappnad stund med barnet, varje dag vid instrumentet. Tänk på att beröm är viktigt bränsle!

Njut av att barnet vill försöka många gånger innan det lyckas. Uppmuntra all process. Trots allt jobb blir ett stycke aldrig blir färdigt. Det kan vara "konsertfärdigt", men de närmast insatta vet att stycket rymmer många små skrymslen som kan förändras eller poleras lite till.

Är det så att vi i vårt samhälle har mer bråttom än i många andra? Varför, kan man i så fall undra. Det finns miljoner böcker redan, miljoner filmer, massvis med musik som redan är komponerad! Hur vi än stressar kan vi aldrig mer än ens svepa över detta överflöd. Det finns massvis med klistermärken* för den delen. De väntar. Det är vi vuxna, som vill påskynda. Barnet vill gärna lyssna på en saga (eller ett musikstycke) oändligt många gånger. Det handlar om trygghet.

Alma spelar ljusa toner på sin lilla flöjt och mamma tappar hakan av glädje och förvåning eftersom hon själv alldeles nyss provade. Mammans toner hamnade en oktav ner. Alma spelar, härmar med örat och prickar alla rätt i första försöket. Mammans ansikte blir som ett russin av ansträngning när hon spelar.

Varje minut behövs ett gott råd av läraren för att hålla rätt riktning i undervisningen. Många olika moment tävlar om koncentrationen. I ett så avancerat bygge kan förstås sprickor uppkomma. Så pass att man emel-

lanåt börjar fundera på att hoppa av tåget, ibland mitt under tågets gång (läs skolåret). Egentligen stannar aldrig tåget, det har bara sina stationer. När vi har staplat grundstenarna kommer det kantiga att få rundare hörn, tonerna binds ihop tätare, melodin hänger ihop och det börjar flyta på. Då är det dags att lägga till nyanser och den sensibla mjukheten i frasen. Den kan öka till det sträva, starka, hoppande, exploderande, blixtrande – och sluta abrupt i en smäll! En annan gång slutar det i den skönaste mjukheten som man kan föreställa sig, flyter nästan ihop med tystnaden. Allt detta är musikens magi.

Hoppa inte av för tidigt. Ha tålmod. Det vackra har sitt pris. Det svåra är att hålla ut och vänta. Mycket roligt händer på vägen! Tänk till och lek med musiken. Alla har idéer som kan utbytas med andra. När glapp och förtyvlan smyger sig på, ta några enkla steg – spela det som är enklast och närmast – och håll lågan varm. Glädjen kommer tillbaka!

Tänk bara det fantastiska faktum att vi inom Suzuki har en repertoar, redan de små eleverna har en gemensam sådan. Och detta spelas utan att titta i boken, precis som stora solister gör! Tänk bara på de många första konserter där vi tränade oss att först bara stå på scenen framför mamma och pappa i "Musikaffärvisan". Redan inför nästa konsert växte modet och lusten att visa vad vi kan. Det är oändligt många små steg som gör att vi växer som musiker och personligheter. Det bästa är om man kan ta något litet steg varje dag!

Maja Radic

Maja Radic är piano- och flöjtpedagog i Göteborgs Suzukiförening

